

Zsidov Magdolna Belepusztulok a kortársba

Hogy magamat se, másokat meg éppenséggel ne botránkoztassak meg, egy vallomással tartozom. Komoly elhatározása jutottam. Eldöntöttem, hogy megpróbálom humorosan tállalni az írásaimat, azoknak, akik veszik a fáradságot, és betűről-betűre összerakják a gondolataimat, hogy aztán a röhögéstől görcsbe ránduljon a gyomruk. Azt hiszem, már előbb tudta - rajtam kívül – mindenki más, hogy manapság csak így érdemes írni, erre haragnak a kritikusok és valamennyien, akik a kortárshoz igazítják az ízlésüket. Piacképes irodalom, csakis a kortárs lehet. Minden más is kortárs, de én, kifejezetten az irodalomhoz, helyesbíték, állirodalomhoz értek. Remélem, tőlem sem lesz teljesen idegen, de ahogy vergődök, erősen kétlem, hogy valakit is érdekelni fog az én humorom. A stílus tőlem távol áll, folyton bottal ütöm a nyomát, ezért inkább nyomkeresőnek tartom magam, mint kortársnak.

A nevemmel például elégedett vagyok, kifejezetten humoros, legalábbis nekem. Még nem volt olyan eset, hogy elsőre megértették volna. A leveleim nagy része is, mások által kreált névvel címzettek, amelyektől leginkább, úgy nevetek, mint a fakutya. A fakutyát még csak tudom, hogy mi, de azt, hogy miért nevet, már nem, de sokan így mondják, hát miért ne mondhatnám én is? Nekem az utánzás kifejezetten előnyös. Nem beszélve, hogy az első irodalmi bemutatkozásomon, szűkebb pátriám neves irodalmásza, halásza és vadásza, nekem szegezte a kérdést: ugye, ez írói állnév? Majdnem szerényen, mert álcáztam, hogy egyáltalán nem vagyok szerény, bevallottam, hogy igen, születésem óta.

Nevet kéne változtatnom, de író létemre, nem jut eszembe egyetlen név sem, ami tetszene, vagy amelyikkel elégedett lennék, azt el ne huppolták volna előlem. De tudom, hogy ez semmi más, mint ragaszkodás. Összenöttem apám nevével, annyira, hogy ma már a sajátoména érzem.

...ez egy nagy szünet volt, de nem akartam a pontokat szaporítani, hogy érzékeltessem a lyukas időt, ami alatt kísérletet tettem a humoros szavak előállítására. (A sikertelenség számomra nem szokatlan, a konyhában is legtöbbször kudarc követte a gasztronómiai próbálkozásaimat.) Szóval, miközben írok, többször is megállnak az ujjaim - és erre kifejezetten büszke vagyok -, tíz ujjal keresem a billentyűket. A billentyű ütögetésén túl a szavakat is keresem, mert nagy hiba, de a humor nekem nem jön könyékből, igaz fejből sem. De fejlesztem magamat. Rossz hallással is meg lehet tanulni zongorázni. Bár ettől, a világot jelentő deszkákra felkapaszkodni még sem lehet Ja, most megint a következő mondaton gondolkodom – tehát vagyok! Még mindig, csak önöknek legyen türelmük! Nekem sincs. Várom, hogy hasson valami rám. A humortól várom, de, amint kinéz, cserbenhagyott, de az is lehet, hogy én nem ragaszkodom hozzá eléggé. A dolgok eredetét nehéz megfejteni. A hatás szünetel bennem, ezt úgy hívják, hogy hatásszünet. Nekem tetszik, el tudok mögé bújni. Meg lehet keresni, mármint nem engem, hanem a humoromat. Én már tudom, hogy a humortalanban is van humor, ha az ember maga, humoros. Most halmoztam a humoros szót, meg lehet kritizálni! De higgyék el nekem, nem szegényes szókincsemnek az eredménye, szándékosan tettem. Ami nem szándékos, azt rendszerint jelzem – ha el nem felejttem. A felejtésem ára a humortalanságom. Nagy általánosságban az élet felejteti el az emberben. Jobbik esetben az élet találta meg. Nem ebbe tartozom. Ezt én állítom magamról. A banknak tartozom még néhány évig, ott hagytam a humorom. Ez az én szomorújátékom. A kilábaláson vagyok, és abban biztos vagyok, hogy lábbal is fogok kikerülni a veszedelemből. Veszettül ezen dolgozom, akár a humoromon. A sértett önérzetem humorán. Értik ugye? Én nem – mármint az életet, amely leszívta a humorom, mint lopó a bort. Engem a SORS örökbe

fogadott, azaz fogságba kényszerített. Belőle kihajolni veszélyes. Ember! – vigasztalom a tudatalattimat -, nehéz életed volt, de túlélted, most már csak jó jöhet, vagy nem.

Búcsút intek, keresztút előtt állok. Bocsi, keresztben állok az úton, keresem a humoros elágazást. Lelépek – nem innen, mert nem vagyok elég bátor – az út padkájáról. Jobbról balra hosszasan szétnézek. Hátra felé is nézhetnék, de ahhoz meg kellene fordulnom, és akkor eltéveszteném az elágazást.

Uram Isten, add meg, hogy humoros legyek! – könyörgök fennhangon. Legalább ebből profitáljak...., van néhány díj, ami jól fizet.

Célba akartam érní, de megbotlottam, épületes látványt nyújtottam. Magamon vezettem le a feszültségem, földet értem. Ezt követően a hangulatom félre vezetett, eltévedtem. Ettől ugyan még lehetnék humoros, ha magamnak nem is, másoknak nevetséges. Az út – nem az El Camino -, amin botorkálok, olyan dolgokra figyelmeztetett, amire magamtól nem jöttem volna rá.

Például, hogy a humort nem a könyvekből, hanem az életből lehet meríteni.
